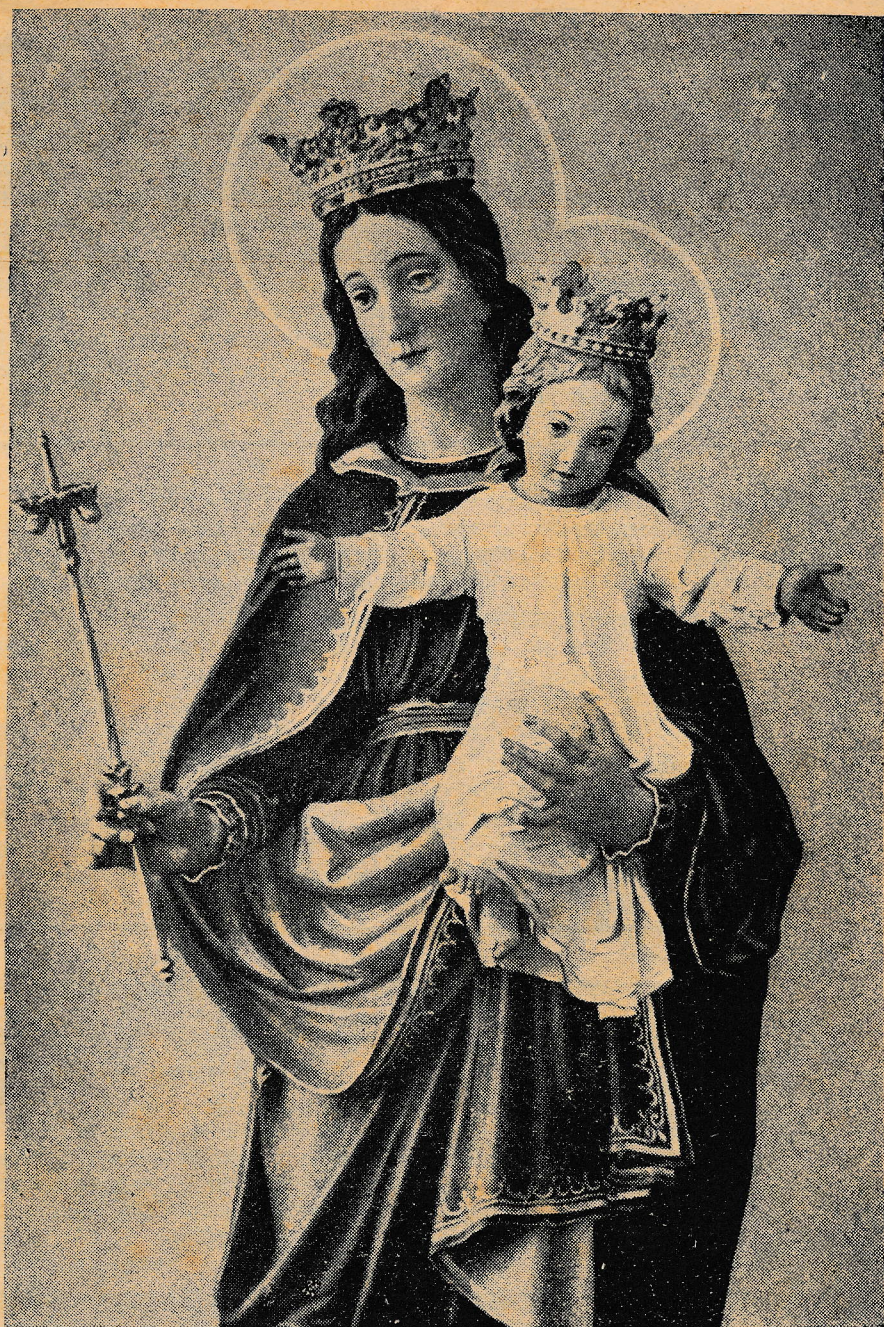

Dostnina pla-
čana v gotovini

1937

1

S prilogo: Življenje
sv. Janeza Boska.

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salez. sotrudstvo

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.
2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.
3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 8, 8 — 2. 9, 9 — 3. 1, 10 — 4. 2, 11 — 5. 3, 12 — 6. 4, 13 — 7. 5, 14 — 8. 6, 15 — 9. 7, 16 — 10. 8, 17 — 11. 9, 18 — 12. 1, 19 — 13. 2, 20 — 14. 3, 21 — 15. 4, 22 — 16. 5, 23 — 17. 6, 24 — 18. 7, 25 — 19. 8, 26 — 20. 9, 27 — 21. 1, 28 — 22. 2, 1 — 23. 3, 2 — 24. 4, 3 — 25. 5, 4 — 26. 6, 5 — 27. 7, 6 — 28. 8, 7 — 29. 9, 8 — 30. 1, 9 — 31. 2, 10

V marcu: 1. 9, 9 — 2. 1, 10 — 3. 2, 11 — 4. 3, 12 — 5. 4, 13 — 6. 5, 14 — 7. 6, 15 — 8. 7, 16 — 9. 8, 17 — 10. 9, 18 — 11. 1, 19 — 12. 2, 20 — 13. 3, 21 — 14. 4, 22 — 15. 5, 23 — 16. 6, 24 — 17. 7, 25 — 18. 8, 26 — 19. 9, 27 — 20. 1, 28 — 21. 2, 29 — 22. 3, 30 — 23. 4, 31 — 24. 5, 1 — 25. 6, 2 — 26. 7, 3 — 27. 8, 4 — 28. 9, 5 — 29. 1, 6 — 30. 2, 7 — 31. 3, 8

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Janez Golobič. Pred par meseci je prišel k nam aspirant Janez Golobič s trdnim namenom, da svojo mladost in svoje življenje posveti Bogu v salezijanski družbi. Toda prišel je tako rekoč umret v don Boskov zavod na Rakovnik, kakor bi ga bila Marija, do katere je gojil otroško pobožnost, sama pripeljala sem, da se lepo pripravi na smrt. Mislil je, da bo deloval za njeno čast v don Boskovi družbi, a ga je Bog poklical po svojih nedoumljivih sklepih k sebi in k Mariji. Prepričani smo, da bo mladi aspirant, ki je bil poln dobre volje in vročega hrepenenja ter vedno ubogljiv, izprosil pri Mariji na svoje opuščeno mesto krepkih mladeničev, ki bodo pomagali salezijanskim duhovnikom pri vzgoji mladine.

Njegovi duši želimo večni mir pri Bogu.

Debelak Neža, Gora pri Sodražici;
Dolinc Jakob, Osojniki, Zali log;
Drašak Liza, Studenci pri Mariboru;
Drobnič Jože, Ravnik, Nova vas;
Jerina Terezija, Ribče, Moravče;
Kovač Helena, Mojstrana;
Kolbl Ivana, Goričane, Medvode;
Kozinc Toni, Sevnica;
Lavrič Franc, Nova vas pri Rakeku;
Novak Marija, Kranj;
Pavlič Frančiška, Nova vas pri Rakeku;
Pelko Ana, Rogaška Slatina;
Pernovšek Kristina, Ljubljana;

Dr. Somrek Jožef, Maribor;
Šmon Francka, Udmat, Laško;
Sušteršič Ana, Medno, Št. Vid;
Tanšek Marija, Sv. Lovrenc, Štore;
Tekavec Terezija, Hrovača, Ribnica na D.;
Tepina Urška, Stražišče;
Trojar Marjeta, Boh. Bistrica;
Verčkovnik Marija, Slovenjgradec;
Zidar Tončka, Vojnik;
Zorko Anton, Vranksko.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Pismo IV. naslednika sv. Janeza Boska salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam.

Zaslužni sotrudniki

in zaslužne sotrudnice!

Naj vam naš Gospod Jezus nakloni po posredovanju Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska prav srečno novo leto. Obilen blagoslov naj pride na vas, na vaše družine in na vse vaše zadeve.

Leto, ki ga pravkar zaključujemo, je bilo za vso salezijansko družino leto velikih preizkušenj.

Že takoj v začetku se je močno poostrilo preganjanje, ki že dlje časa časa muči sv. Cerkev v Mehiki. Kmalu na to je tamkajšnja vlada zasegla vse naše zavode, ki smo jih le še zmogli upravljati iz dneva v dan ali še bolje od ure do ure, pa čeprav z nezaslišanimi žrtvami. Nepopisljiva je bila bolest salezijancev in hčér Marije Pomočnice, ko so morali opustiti delo, ki jih je že stalo toliko potu in toliko trpljenja. A najtežja je bila ločitev od mladine, za katero so se žrtvovali tako velikodušno.

Koliko mladih življenj bo mogoče našlo svojo duhovno in telesno smrt v tem besnem preganjanju, ko skuša sovražnik z vso doslednostjo in satansko zlobo oropati Mehiko božjih duhovnikov in materinskega vpliva Cerkve.

Istočasno so prihajale posamezne vesti o velikanski nesreči, ki je zadela naš cvetoči misijon La Kafubu v Belgijskem Kongu. Strašen vihar je z

orjaško silo dvignil ogromno množino vode, jo v divjem vrtincu gnal dalje in jo slednjič z vso silo treščil v ta naš toliko obetajoči misijon, da je ostalo od vsega le še kup ruševin. Štirje dečki so se pri tej nesreči srečali s smrtjo, drugih petnajst pa je bilo težko ranjenih.

Nismo se še prav potolažili, pa smo že prejeli brzojavno žalostno vest o uničenju ene naših najbolj cvetočih misijonskih postojank. V Schillongu (Assam) je uničujoč požar v nekaj urah spremenil veličastno stolnico, škojovo palačo, župnišče in pa stavbo, kjer je bil nameščen novicijat, modroslovje in bogoslovje, v en sam kup pepela. Ubogi misijonarji so ostali brez strehe; požar jih je oropal vsega, tudi najpotrebnejšega.

Nikoli se ne bomo mogli zadostno zahvaliti prevz. gospodu Perier-u, nadškofu v Kalkutti, gospodu o. Fillon-u, predstojniku misijona, in dobrim oo. jezuitom, ki so s tako čudovito skrbljivostjo in ljubeznijo sprejeli naše uboge sobrate pod svojo streho v Kurzewug.

Medtem ko smo hiteli na pomoč toliko preizkušenim misijonom, je pa zadijvalo nad sv. Cerkvijo in tudi našo družbo tako strašno preganjanje, da ga zgodovina zlepa ne pomni.

Iz ust samega Kristusovega namestnika na zemlji je ves svet zvedel o strahotah, o svetoskrunskem uničevanju, o pokoljih in o onečaščenjih, ki jih je uprizoril boljševiški komunizem v Španiji.

Salezijanski družini ne samo, da ni bilo prihranjeno vse to neizmerno trpljenje, še več, bilo ji je še v obilni meri navrženo radi njenega posebnega poslanstva v sv. Cerkvi. Od naših 75 zavodov je bilo 41 docela ali vsaj prav težko razdejanih. Nad 40 salezijancev je bilo na nečloveški način umorjenih: tudi našim sestram niso prizanesli. Danes več ko 400 salezijancev in 60 sestrá Marije Pomočnice stoka v temnih ječah ali pa blodijo okoli od vseh zapuščeni in v vedni nevarnosti, da jih prepoznajo in umore. Že dolge mesce so naša srca vsa strta od tolikih preizkušenj, pa še te tolažbe nimamo, da bi mogli dobiti kakšno določnejšo vest o premnogih dragih sinovih in jim hiteti na pomoč.

Z vsemi temi poročili vas nisem mislil, zaslužni sotrudniki in sotrudnice, razžalostiti, ne; hotel sem vas le vzpodbuditi, da bi še več molili za nas in da bi se še z večjo gorečnostjo odzvali ganljivi prošnji sv. očeta, naj bi vendar napeli vse sile in skušali zaježiti satanski komunizem, ki se kot lava razliva po svetu in grozi z uničenjem in z upepeljenjem vsega, kar ima človeštvo najplemenitejšega in najsvetejšega, še več, ki grozi z uničenjem „temeljev vsakega reda, civilizacije in vse kulture“, kakor se je izrazil sam sv. oče.

Ima pa usmiljeni Bog navado osladiti človeško srce in to prav ob uri tegobe in še posebno ob tej uri, ko mu je še prej natočil čašo grenkobe v preizkušnjo, s svojim blagoslovom in tolažbo.

Tako tudi v preteklem letu 1936. ni manjkalo prav veselih in tolažilnih trenutkov.

31. januarja je bil nad vse slovesno postavljen ogromni kip sv. Janeza Boska v baziliki sv. Petra na svoje častno mesto. Po vsej pravici so časopisi pisali: „Zopet smo doživeli nepozabno Veliko noč 1934. leta ob pogledu na živo vero in iskreno pobožnost vseh navzočih.“ Nikoli ne bomo mogli dovolj častitati gospodu Kanoniki, ki je znal tako mojstrsko vklesati

v mrzli marmor vso duhovno veličino velikega apostola mladine. Pristrčno zahvalo smo dolžni tudi Nj. Eminenci kardinalu Pacelli-ju, državnemu tajniku Nj. Svetosti in protektorju salezijanske družbe, Nj. Eminenci kardinalu Salottiju, drugim visokim prelatom, predstojnikom redov in redovnih družb ter vsem državnim oblastem. Posebno zahvalo smo pa dolžni tudi Nj. Ekselenci grofu Val Cismon-iju. Hotel je ta veličastni obred obdati s čudovitim okvirjem živahne mladine, ki je v silnem navdušenju dala duška svoji veliki ljubezni do svojega svetnika.

V istem mescu smo doživeli še drugo veselje: Izdan je bil odlok o uvedbi razprave za beatifikacijo in kanonizacijo božjega služabnika Mihaela Rua, prvega naslednika svetega don Boska. Danes vam že lahko sporočim veselo vest, da je Nj. Em. kard. Fossati, nadškof turinski, že sestavil cerkveno sodišče, ki bode o zadevi razpravljalo.

Temu veselju je sledilo kmalu še drugo, ko je blagovolil sv. oče izdati 25. marca odlok, s katerim je razširil praznovanje sv. Janeza Boska na vso vesoljno sv. Cerkev in sicer za 31. januar.

21. aprila se je v Vatikanu zbrala kongregacija za sv. obrede, da bi v navzočnosti samega sv. očeta razpravljala o junaških čednostih prve vrhovne predstojnice hčera Marije Pomočnice, m. Marije Mazzarello. Vse se je prav srečno izteklo in 3. majnika zjutraj je sv. oče prav slovesno prebral odlok, v katerem proslavlja ponižnost, temeljito krepost in svetost častitljive m. Mazzarello.

V majniku smo tudi doživeli veličastne slovesnosti ob priliki posvečenja novega svetišča Marije Pomočnice v Rimu, ki smo je zgradili po volji in radodarni pomoči samega sv. očeta Pija XI. za njegov mašniški jubilej. To lepo svetišče se dviga poleg zavoda, ki nosi vzvišeno ime „don Boskovega papeža“. Vse je poteklo v največjem sijaju, tako posvečenje samo, kakor tudi njega osmina in veličastna procesija 24. majnika.

Povod nedopovedljive sreče za vso našo veliko družino je bil tudi 31. majnik. Prav ta dan je pričel sv. oče 80. leto svojega dragocenega in plodonosnega življenja. Zato smo mu pa kot dobri sinovi izrazili našo vdanost, izročili smo mu naše najprisrčnejše čestitke in mu predvsem zagotovili našo neomajno hvaležnost, saj tudi on tako zelo ljubi našega sv. Ustanovnika in salezijansko družbo.

Končno pa ni bila tudi nič manj tolažljiva izdaja 1000. zvezka „Katoliškega beriva“, ki je bilo vedno tako drago don Boskovemu srcu. Nikoli mu ni bilo dovolj truda, da bi ga kar najbolj razširil ljudstvu v prid.

Najuč tolažbe nam daje v teh težkih, preizkušeni polnih dneh zavest, da smo zmogli z božjo pomočjo nakljub vsemu ne samo vzdržati vse že obstoječe zavode in misijonske postojanke, ne samo preživiti toliko sirot, ne samo vzgajati na tisoče našega naraščaja, novincev, modroslovcev in bogoslovcev v naših pripravniških zavodih, raztresenih po vseh delih sveta, ne, temveč tudi razširiti naše delovanje v že obstoječih zavodih in odpreti nove. Vam v uteho in vzpodbudo naštem zavode, ki smo jih odprli letošnjem leto.

Salezijanci

ITALIJA: V Varese smo odprli penzionat. V S. Pietro (Kava dei Tirreni) župnijo s prazničnim oratorijem. V Venozzi (Potenca) konvikt z gimnazijo in prazničnim oratorijem. V Mussoliniji župnijo s prazničnim oratorijem. V Modica Alta zavod za naraščaj, gimnazije in praznični oratorij z javno cerkvijo.

ČESKOSLOVAŠKO: V Trnavi smo ustanovili nov zavod za srednješolsko mladino, za naraščaj in praznični oratorij.

FRANCOSKA: V Giel poljedelska šola. V Grasse osnovna in srednja šola. V Ressins poljedelska šola.

ANGLIJA: V Bekfordu smo odprli novicijate. V Londonu delavsko zavetišče s prazničnim oratorijem.

JUGOSLAVIJA: V Splitu smo sprejeli nov dijaški konvikt s prazničnim oratorijem. V Ljubljani na Selu sirotišče.

POLJSKA: V Lvovu konvikt s prazničnim oratorijem. V Suprašl zavetišče za obrtnike, osnovno šolo in javno svetišče.

BRAZILIJA: V San Paulo vsakdanji oratorij z osnovno šolo in javnim svetiščem.

ČILE: V Talka se je ustanovil nov zavod s prazničnim oratorijem in osnovno šolo.

KOLUMBIJA: V Mosquera nov zavod za novicijate.

HAITI: V Port au Prince obrtne šole s prazničnim oratorijem.

PERZIJA: V Teheran-u smo sprejeli novo župnijo in vse župniji pripadajoče ustanove.

Hčere Marije Pomočnice

ITALIJA: Odprle so nove domove v Sormano (Komo), Lenjano (Milan), Ferrero (Turin), Terdobbiate (Novara). V Akri (Kosenca) so prevzele otroški vrtec, nadaljevalne šole, praznični oratorij, katehizacijo in druge župnijske ustanove. V Milanu in Neapolju penzionat za visokošolke in uradnice. V Reggio Emilia so prevzele vodstvo konvikta, ki je priključen učiteljišču. V Kolleferro (Rim) delavski konvikt. V Kjeri so prevzele gospodinjstvo v salezijanski modroslovni šoli. V Aleksandriji zavod za vzgojo ženske mladine.

FRANCIJA: V Parizu so prevzele upravo javne ustanove za hrome otroke.

BELGIJA: V Verviers se je ustanovil penzionat za uradnice in delavke ter praznični oratorij.

AVSTRIJA: V Celovcu otroški vrtec, pouk v ročnih delih in praznični oratorij. V Wiktorsberg-u so odprle sirotišče, letovišče in praznični oratorij.

JUGOSLAVIJA: V Ljubljani so se lotile skrbstva za žensko mladino ter obenem vodijo gospodinjstvo v salezijskem zavodu na Selu.

POLJSKA: V Komornikih otroški vrtec, pouk v ročnih delih in o umnem gospodinstvu ter druge ustanove v župniji.

ARGENTINA: V Moron obrtniški konvikt. V Villa Regina (Patagonija) penzionat za delavke in praznični oratorij.

ČILE: V Valdivia šolo in praznični oratorij.

INDIJA: V Tezpur (Assam) šolo in oratorij.

SIAM: V Bang Po šolo in oratorij.

KITAJSKA: V Šanghaju so prevzele bolnico presv. Srca Marijinega.

Zahvalimo Gospoda, ki nam je nakljub težkim dnem, ki jih preživljamo, naklonil veliko milost, da smo mogli nuditi novo zatočišče naši mladini v 43 oazah miru in sadonosnega dela. Hkrati pa moram izreči najtoplejšo zahvalo vsem onim velikodušnim dobrotnikom, ki so omogočili oživotvorenje teh tako veličastnih ustanov. Mnogim izmed teh odličnih dobrotnikov, kakor n. pr. ustanoviteljicama našega zavoda v Venozii bi bilo zelo neprijetno, če bi objavili njihova imena. Pa naj mi bo vseeno dovoljeno javno izraziti našo globoko hvaležnost g. predsedniku republike Haiti, ki je ustanovil v Port au Prince-ju zavod z obrtnimi šolami. Prav tako se zahvaljujemo g. senatorju Janezu Anjelli, ki hoče zgraditi v Turinu mednarodni zavod v trajen spomin na pokojnega sinka Edvarda Anjelli. Ohranite, prosim vas, v toplem spominu skupno z vsemi sinovi sv. Janeza Boska tudi blagopokojnega g. Petra Bernardi. Iz njegove ljubezni bo zrastel v Beki,

poleg skromne rojstne hišice našega svetega Ustanovnika, velik zavod, od koder se bo iz sto in sto deških src dvigala nepretrgana prošnja za mir in večno srečo njihovega velikega dobrotnika.

Nikakor pa ne smem zamolčati naše neizrekljive hvaležnosti, ki najde svoj pravi izraz le v vroči molitvi, do vseh naših vnetih sotrudnikov in sotrudnic, ki so nam z vedno bolj darežljivo dobrohotnostjo in velikodušno ljubeznijo pripomogli, da smo vzdrževali in tudi razširili naše ustanove doma in v misijonih.

Oltar sv. Janeza Boska in povečanje svetišča Marije Pomočnice

Čutim, zaslužni sotrudniki in zaslužne sotrudnice, kako me že v pravi nestrpnosti vprašujete: kako vendar, da nam še niste ničesar napisali o našem tako priljubljenem svetišču in o oltarju našega predragega svetnika?

Namenoma sem vam hotel govoriti o tem predmetu šele ob koncu tega pisma in sicer zato, da bi se vam prav ta misel vtisnila kar najgloblje v vaša srca.

Nedopovedljiva je naša sreča ob pogledu na povečano svetišče, ki vedno bolj bohotno raste v nebo. Že kipi pod oblake druga kupola, vsa lepa in vitka. Ko pomislim na to, da sem vam pred letom dni pisal prav na teh straneh šele o načrtih, in ko se zagledam v te veličastne in orjaške sestave, ki so zrastle pred nami, kot bi jih kdo pričaral, tedaj mi solze zalijejo oči, solze neizmerne hvaležnosti do vas, spoštovani dobrotniki, ki še z vsakim dnem raste v nedogled.

Veliko dela nas še čaka, vem. Toda navdušenje s katerim ste sprejeli naše povabilo k sodelovanju, nam vzbuja upanje, še več, nam je trdno zagotovilo da bosta svetišče in don Boskov oltar v l. 1937. toliko zgotovljena, da ju bo mogoče spomladi l. 1938. slovesno posvetili.

Tega leta bo petdesetletnica svete smrti sv. Janeza Boska. Tedaj bodo

premnogi njegovi sinovi in čistilci imeli priliko prisostvovati novemu poveličanju velikega očeta, ko bo prenešana rakev z njegovimi svetimi ostanki v veličastnem sprevodu v povečano svetišče na njegov veliki oltar.

Že danes vas vse prav lepo vabim na te izredne slovesnosti.

Do tedaj pa neodjenljivo nadaljujmo naše delo.

Delovni načrt za vse sotrudnike, sotrudnice, bivše gojence in gojenke, za gojence in gojenke, za salezijance in hčere Marije Pomočnice, želim, da bi bil v novem letu 1937. enoten in sicer ta-le:

1. Živimo in tudi poglobljajmo evharistično življenje.

2. Pomnožimo naše molitve za trpečo Španijo.

3. Pripravljajmo v l. 1937. z molitvijo, ljubeznijo in propagando zmago-slavje, ki ga bosta slavila Marija Pomočnica in sv. Janez Bosko v l. 1938.

Vsakdo naj podvoji svojo gorečnost. Zadostovalo bi, da bi vsak sotrudnik pridobil še enega novega dobrotnika in da bi eni in drugi žrtvovali mesečno po 2 Din, pa bi mogli srečno dokončati vsa dela v svetišču Marije Pomočnice.

Če nam v svoji dobrohotnosti dovolite, vas bomo vsak mesec v tem letu posebej spomnili na vaš mesečni delež pri tem tako velikem podjetju.

Zadostovalo bo, da se boste odrekli enemu samemu sladkorčku, kozarcu vina, veržinki ali svaljčici. Mogoče se boste odrekli kakšnemu nepotrebneemu navesku; mogoče ne boste kupili kakšnega ne ravno nujnega predmeta; žrtvovali boste vožnjo s tramvajem; odrekli se boste eni sami kino-predstavi. Pa je še toliko in toliko drugih

malih in lahkkih žrtvic, ki jih boste gotovo lahko prinesli! Okusili bomo tedaj srečo, ki spremlja izvršeno dobro delo. Na nas in na naše družine bomo priklicali obilico blagoslova božjega. S temi malimi žrtvami pa bomo dosegli tudi izpopolnjenje našega duhovnega življenja in končno mnogo zaslužnih dobrih del si bomo pridobili za večnost.

Pogumno, predragi sotrudniki in vnete sotrudnice! Ljubim vas v Gospodu in z vsem srcem želim le vaše dobro, kakor je znal ljubiti in želeti naš sv. don Bosko. Prav zato si dovoljujem govoriti z njegovo domačnostjo in sveto preprostostjo. Naš oče don Bosko je bil prepričan, da zmore poplačati svojim dobrotnikom le na ta način, da jih vedno znova vspodbuja, naj si pripravljajo z dobrimi deli vedno lepšo krono za nebesa. Hotel bi, da bi si večkrat odgovarjali na to vprašanje: Kaj bi še želel storiti na smrtni postelji? Kako bomo tedaj blagoslovljali vse one neznatne žrtvice, ki smo jih prenesli za dobro stvar; bodo nam v veliko tolažbo ob oni uri.

Preden zaključim to pismo, vas še moram zagotoviti, da vas v naši ljubezni ne bomo pozabili. Vsak dan se bodo dvigale k Bogu naše prošnje in molitve za vas, za vse vaše drage, žive in mrtve, za vse vaše potrebe in zadeve, za vsak vaš namen. Vsi dnevi v novem letu naj vam poteko v sreči, v sladkem zadoščenju nad izvršeno dolžnostjo, v obilici dobrih del, v apostolatu in združenju z Bogom s pomočjo naše Pomočnice in pod varstvom našega sv. Janeza Boska.

Blagoslovljam vas prav iz srca in vam želim časne in večne sreče

vaš v Srcu J. vedno hvaležni

PETER RIKALDONE
vrhovni predstojnik

Prav vesele božične praznike ter blagoslovljeno novo leto vsem
čitateljem in naročnikom Salezijanskega vestnika žele

slovenski salezijanci.

Predragi sotrudniki in sotrudnice.

Dovolite, dragi sotrudniki in sotrudnice, da se po topli in očetovski besedi našega vrhovnega predstojnika tudi jaz oglasim v imenu naše slovenske salezijanske družine in vam ob priliki radostnih božičnih praznikov ter na pragu novega leta, odprem svoje srce in pokramljam z vami.

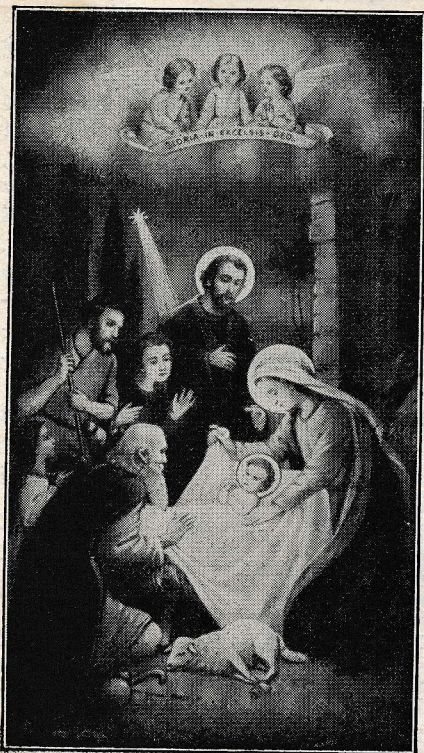
Ni še dolgo, odkar so mi predstojniki naložili težko nalogo, da naj vodim don Boskove naprave v Jugoslaviji. Šele par mesecev se nahajam na Rakovniku, toda že mi je dobro znano, kaj pomeni za don Boskove sinove naše slovensko sotrudištvo. Kdor je bil v tujini in se je po več letih vrnil med svoje, z začudenjem opazi, kako bujno je vzcvetelo in se razmahnilo delo, ki ga je Marija Pomočnica zasadila v naši domovini.

Po prelepem svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku, so rastle vedno nove in nove naprave, odgajal se je in doraščal vedno nov naraščaj, odhajali

so novi misijonarji v daljne kraje, oratoriji so oživel in se napolnili, v konviktih se vedno bolj množi število dečkov. Namesto zatrtih obrtnih šol na Rakovniku je previdnost božja poskrbela za drugo obrtno vzgajališče na Selu. Ustanovila se je tiskarna, ki poleg „Vestnika“ in dobrih knjig tiska tudi „Knjižice,“ ki so se vsem priljubile in vrše izredno važno nalogo pri verski in socialni vzgoji našega ljudstva. Res, velik napredek!

Toda vse to, dragi sotrudniki in drage sotrudnice bi ne moglo biti, če bi poleg božjega blagoslova ne bilo vaše skrbne ljubezni in nesebične požrtvovalnosti, s katero nam pomagate in nas bodrite k nadaljnjemu delu. In prav zato porabim priložnost praznikov ljubezni in hvaležnosti, da vam povem, kako neizmerno smo vam hvaležni in kako visoko cenimo vašo velikodušnost in pomoč. Mi vam tega ne moremo zadostno povrniti, toda Bog — večna ljubezen, bo gotovo vaš najboljši plačnik po priprošnji Marije Pomočnice in sv. don Boska. — Apostoli ste, božji sodelavci ste, bojujete se za sveto stvar, za moč in razširjenje Kristusovega kraljestva na zemlji. Don Bosko sam je pravil: „Nobeno drugo delo ni tako veliko, kakor sodelovanje pri vzgoji duhovnika.“ Dobro veste, kaj pomeni vzgoja mladine v krščanskem duhu danes, ko se vse bori za njo. Odgovor na vaše sodelovanje vam daje Jezus sam: „Karkoli ste storili enemu izmed mojih najmanjših, ste meni storili.“ Torej za Jezusa delamo, za Jezusa se trudimo, zanj zbiramo, zanj darujemo. In On bo blagoslavljal, bo dal rast in razvoj. Mi smo le razdajalci božjih in vaših darov, smo le orodje v božjih rokah, toda Bog si izvoli revne in nizke, da bi osramotil ošabne.

Vztrajajte torej, dragi sotrudniki in drage sotrudnice, kakor doslej zvesto pod zastavo Marije Pomočnice in sv. don Boska. Pa pridobite še druge, nove, ki hočejo tudi biti deležni za-

slug. Dela je obilo, čaka nas še mnogo podjetij; mladina povsod prosi, predmestja čakajo. Kličejo nas v Celje, v Maribor, na jug med brate, in če bo božja volja, vse pride na vrsto. Toda eno mi je prav zelo pri srcu. Svetišče sv. Terezike na Kodeljevem. Prvi velik korak je že storjen. Temelji so že postavljeni, sedaj je treba, da zraste od tal. Tu je treba novega napora, treba je, da združimo vse moči, treba bo napeti vse sile, da se nam z božjim blagoslovom in skupnim sodelovanjem posreči postaviti primerno svetišče, ki naj bo vir neštetihih dobrot za vse.

Don Bosko je tudi zidal svetišča, in v njih je napolnjeval ljudstvo s krščanskim nadnaravnim življenjem, in po mladini je vodil tudi odrasle k Bogu. Skrb za mladino in zidava cerkva v predmestjih so najbolj potrebne naloge katoliške akcije, ki je sv. Očetu tako pri srcu. Zahteva to dobro duš, ki so lačne Boga. Ne smemo izgubljeni časa, zgled don Boska nas priganja.

Kakor ste velikodušno posegli takoj od začetka po delu, tako vas prosim, da nadaljujete in podvojite svojo pomoč in pomorete dokončati to veliko delo, ki bo v čast vam vsem in stotisočem v tolažbo.

Dr. Jantausch:

Trnavskim salezijancem

Novo gnezdece sem vam odkazal v trnavskem konviktu in malem semenišču. Z veseljem ste ga sprejeli in uredili, da boste tu vzgajali našo mladino. Težka, a lepa, vzvišena naloga! Najbolj cerkvena in najbolj domoljubna.

Ze doslej ste dokazali na Slovaškem, da ste kos tej nalogi. Šaštin, Sv. Benedik in Bratislava pričajo o tem. Delujete po tradiciji in duhu svojega ustanovnika, sv. Janeza Boska — nesebično in vztrajno. Opirate se na milost božjo in na razumevanje dobrih ljudi, zlasti katoličanov.

Ko se kolikor toliko udomačite v novem ozračju, hočete stopiti tudi v javnost, pred občinstvom v Trnavi. Predstaviti se hočete, kot se spodobi. Trnavčanom in okolicam. S persom in osebno. Izdati na-

Časi so sicer težki, res je, toda božja previdnost nikoli ne pozna krize. Poslužuje pa se za načrte svojega usmiljenja ljudi dobre volje, ki so srečni, da postanejo orodje v božjih rokah. Molimo in prosimo goreče sv. Tereziko, naj nam nakloni mnogo blagih src in naj obilno siplje rože tolažbe in dobrot na vse, ki se zavzemajo za sveto stvar.

Pri polnočnici bomo mi salezijanski duhovniki pri sv. maši, sobratje, kleriki in gojenci pri sv. obhajilu prisrčno prosili dragega Jezuščka, naj ob božičnih praznikih in vse novo leto obilno blagoslavlja vse naše blage sotrudnike in sotrudnice, predvsem naše preljubljene nadpastirje, ki so vedno tako blagohotni do nas, našo duhovščino, ki nas podpira, in vse, ki so vzljubili don Boska in njegove naprave.

Božji mir, tiha sreča, ljubo zdravje in veselje naj vlada v vaših domovih in v vaših selih in v vaših srcih.

„Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje.“

Vam vsem hvaležno vdani

IVAN ŠPAN
inspektor

Nj. E. dr. Pavel Jantausch.

pa ste jim ne le odpuščali in molili zanje, ampak se še trudili, da bi jim storili dobro, kjer ste mogli. Mnogim ste za kamen vrnili — kruha, ki ste ga naberačili od dobrih src; za psovke — prijazno besedo; za prezir in krivico — streho in podporo. Priklenili ste nase zapuščene, jih tolažili, poučevali in jim pomagali, kakor ste mogli. Utihnili so, postali so krotki kot volkovi v jami in mnogi najhujši so po nekaj mescih postali vaši najboljši prijatelji. Ne zabavajo se več po gostilnah, ampak ob nedolžnem razvedrilu pri salezijancih in — molijo z njimi. Na stotine jih je pri vas opravilo duh. vaje. Celo vojaki so prišli. Tudi oni so opravili duhovne vaje. Marsikdo, ki je prej preklinjal Boga, sovražil bližnjega, je sedaj vesel, da more javno stopati za znamenjem sv. križa v procesiji, ali pa opravljati križev pot. Marsikdo, ki ni vedel, kaj je Očenaš, kaj je sv. spoved, sveta maša, sv. obhajilo, je sedaj vzoren kristjan. Celo apostoli so nekateri izmed njih. Prej polni duha uničujoče revolucije in maščevalnosti —, sedaj pa zadovoljni, polni ljubezni in sreče — pri vsej svoji gmotni revščini in trpljenju. Kakor vi!

Isto hočete tudi v Trnavi! Tudi tu je revščina! Posebno v predmestjih, v našem „Leningradu“, v Hliniku, na Tuli-panih in drugod. Tudi tu čakajo na vas

zapuščeni delavci in njihovi prezebajoči otroci, da jim naberačite skorjo kruha ter jim daste toplo streho. In vi to hočete! Obžalujete le, da ne zmorete vsega takoj v začetku. Dela usmiljenja! To je vaše polje, ki ga pripravljate.

Prevzeli ste najprej „konvikt revnih“. Poslopje nekdanjega konvikta sem vam izročil. Imenovalo se je in je tudi bilo nekoč „plemiški konvikt“, „*convictus nobilitum*“. Ostalo je le zidovje in ime. Fundacije so izginile v teku časa, drugo pa med svetovno vojno. Večina vaših gojencev komaj zmoro malo vzdrževalnino. In vi tudi od premožnejših zahtevate le najnižjo takso. Toliko, da živite. In vendar se pri vas vsi gojenci najedo — vsi se dobro počutijo!

Kako to?

Vaš kapital je ljubezen! Vaš dom je mala republika ljubezni! V njej preneha razredni boj, vlada pa solidarnost vključno z razlikam. Gosposki otroci tovarišujejo be-raškim. Tako je ne le z malimi, ampak tudi z odraslimi. In kadar premožnejšim radodarnost njihovih staršev preskrbi kaj boljšega, jim revnejši ne zavidajo. Vsem pa so vzor njihovi predstojniki: moške iz revščine za revščino. Igrate z gojenci kakor očetje z otroki. Gojite šport in telovadbo, toda ne kot smoter, kakor delajo mnogi posvetnjaki, ampak za okrepitev duha in telesa, za višje vzgojne smotre. Gojenci so pri vas razmeroma bolj zdravi ko v drugih, četudi dragih zavodih. Ko se naskačejo, bi pojedli — kakor se pravi — samega gada. Na slabo misliti nimajo časa, kajti po zabavi jih zopet vprežete v učenje. In radi se učijo, skoro vsi tudi z dobrim uspehom. Torej za zdravje, vzgojo, učenje — za vse je pri vas poskrbljeno. — Pri konviktu je poseben oddelek — malo semenišče, ki ga vodite po istih načelih sv. Janeza Boska. Moje veselje in moj up! Kleriki imajo in bodo imeli v njem res zanje primerno zavetje, pripravno, da jih privede k službi oltarja in duš. Navzamejo se znanosti in salezijanskih metod, kar zahteva sedanji boljše-vistično-socialistični čas, da bodo mogli premagati težave, ki jih prejšnji časi niso poznali.

Kdo bi torej ne bil za salezijance? Kdo bi jih ne podpiral moralno in ako more — tudi gmotno? Vsak vinar je tako vložen na najboljše obresti.

Radi tega imajo lahko vsi največje zupanje v vas, sinove sv. Janeza Boska. Brez bojazni lahko poverijo salezijancem

svoj najdražji zaklad: svoje otroke. Ako vi ne napravite iz njih ljudi, ako vi ne izklešete iz njih koristne člane človeške družbe — tedaj nihče!

Predragi salezijanci! Imejte pri svoji ponižnosti veliko zaupanje in čim večje

upe. Lahko boste najbolj slovaški in najbolj cerkven faktor pri nas. Spremlja vas ne le priprošnja vašega sv. ustanovnika, ampak tudi naša vroča molitev, molitev mnogih — tudi moja molitev in blagoslov vašega nadpastirja!

Iz naših misijonov

Matto Grosso (Brazilija)

Po sledovih mučencev

Preteklo leto so predstojniki naročili našemu vrlemu misijonarju g. Kolbakiniju in njegovima dvema tovarišema, naj spet poskusijo na pot k rodu Čavantes, ki sta jo prehodila naša nepozabna mučenca Fuchs in Sačilotti.

Silno težavna je taka pot, kakor nam misijonarji pripovedujejo.

Odravili so se naši misijonarji skozi vasi Bororos, ki se neznansko vlečejo, 1.000 km daleč; prišli so do ustja reke Rio das Mortes (reka smrti); ta se izliva v drugo še daljšo reko v Araguajo, ki ima 4000 km dolg tek. Imenuje se tako od papig (ara), ki neprestano preletavajo to reko z ene strani na drugo. Ob reki Araguaí se ti vsak čas odpirajo prekrasni prizori naravnih lepot. Divjaki Karahas prebivajo tod ob bregovih že od pamti-veka. Reka je široka od 800 do 1000 m. Največji dotok je prav Rio das Mortes, po kateri so se namenili naši misijonarji. Spotoma so obiskovali uboge Karahas, ki so silno zapuščeni in raztreseni na daljave, da jih ni moči zlepa premeriti.

Karahas

Rod Karahas je bil nekoč žilav, toda kar je prišel v stik s civiliziranimi ljudmi, je začel vidno hirati in izumirati. Nekoč, pred 50 leti jih je bilo še okrog 10.000, danes jih je komaj 2.000. Njihov organizem ni odporen za razne kužne kali, ki jih prinaša civilizirani človek med nje. Kaj hitro jim podležejo, zato jih toliko umre. Tako jih je l. 1915. bilo na našem misijonskem ozemlju raztresenih kakih 2000 po mnogih vaseh. Danes jih bo komaj sto, pa raztreseni v daljavi 900 km!

Naša misijonarja Fuchs in Sačilotti sta se utaborila med temi ljudmi in otdot

sta poskusila delati izlete med divje, nedostopne Čavantes. Toda Karahas so zastopili kraj in odšli bogve kam, ostala sta sama in njun načrt ni uspel. Misijonar Kolbakini in tovariši so si ogledali že na pol podrti koč, kjer sta prebivala misijonarja, potem pa so spustili ladjico v reko in odpluli po njej navzgor do tja, kjer se izliva Rio das Mortes v Rio Araguaia. Vročina je bila v tem kraju neznosna — 40 Celzija poleg tega pa naddležni mrčes, komarji in mušice, ki neusmiljeno pikajo, da mravljinici gomaze pod kožo.

Izvir Rio das Mortes

Rio Das Mortes je vsa zavita v skrivnost. Prvi, ki so se drznili pluti po njej, so bili „Bandeirantes“ v začetku l. 1700., ko so šli iskat zlata. Toda reka je prinesla njih trupla nazaj, voda pa je bila vsa okrvavljena. Zato je tudi dobila ime Rio das Mortes (reka smrti). Niti za izvir se dolgo ni vedelo. Zdaj je znano, da izvira v bližini mesta Kujaba, kjer pa nosi ime Rio Manso. Teče proti severovzhodu in je največji pritok reke Araguaia. Ob izlivu se razcepi v rokave, da je konec te veličastne reke kar žalosten, dočim je treba le malo navzgor po reki, pa človek takoj dobi silen vtis o mogočnem veletoku, ki teče med deviškimi gozdovi.

Prva noč na Rio das Mortes

Misijonarjeva ladjica je plula že kakih 6 ur po reki in začelo se je večeriti. Ozirali so se po bregovih, kje bi prenočili. Drugje ni bilo mogoče kot na obrežju. Zavili so torej k bregu, pognili odej po finem pesku, ki je bil še topel in mehek, zakurili so ogenj radi varnosti, potem pa utrujeni polegli. Tovariši so kaj kmalu pospali, le voditelj Kolbakini ni mogel zatisniti očesa. Toliko spominov mu je

šlo skozi glavo, zlasti o njegovih nekdanjih tovariših, ki sta dala življenje prav ob tej reki in sta morda prav tu kje prenočevala, ko sta šla iskat duš. Ogenj je že dogoreval in vedno bolj pomežikoval.

Misijonar se je zagledal v daljavo. Le kak nočni ptič je zavreščal, potem pa je bilo spet vse tiho... Nekje se je zasvetilo! Ali tam na reki ali na oni strani? dvojje lučk... potem kmalu štiri in šest. Misijonar je postal pozoren. Lučke so prihajale vedno bliže. Ze so bile na bregu; — svetli očesi. Misijonar pogleda po pesku; iz vode se je potegnila dolga stvar in lezla proti enemu njegovih tovarišev. Kolbakini se vzbne, skoči pokonci, pograbí puško, zakriči in ustrelí, da se je razleglo v tiho noč. Na pesku se je zakadilo, prikazen je bušila kvišku, potem pa se zakadila v vodo. Vsi tovariši so bili namah na nogah, ves zaspanec jih je v hipu minil. Psi so zalajali in se zdaj in zdaj zakadili proti reki. Velik krokodil, nad štiri metre dolg, se je polakomil slastne pečenke in ko je bil že tik pred svojo žrtvijo, mu je krogla razbila lobanjo, da se je sunkoma vrgel v reko. Ko so si oddahnili, niso več polegli, ampak so stali na straži in imeli vsi pripravljene puške, ker so vedeli, da se krokodili ne bodo dali odgnati in da bodo po svoji navadi spet in spet napadali. In res je bilo tako. Kmalu se je na pesku pokazal krokodil in lezel proti njim. Puške so počile, zakadilo se je spet po pesku in krokodil je planil nazaj v vodo. Tako so oprezovali do jutra. Danilo se je že, ko so krokodili še vedno prežali. Eden, ki ga je zadela krogla po noči, je ležal v vodi pred bregom in kazal dve vrsti strašnih zob, ki so pripravljene pograbiti žrtev in jo potegniti v globino, kjer ji zmeljejo kosti. Dva krokodila sta ležala vznak v vodi z razbito glavo. Po štiri metre sta bila dolga!

„Moskiti“

Kako nadležen nam je poleti mrčes, ko nam ponoči brni in piska krog ušes, da ni moči zaspati, ako pa zaspiš, se kmalu prebudiš od pekoče bolečine.

Misijonar je v vročih krajih vedno žrtev takih komarjev in sitnih muh, ki neusmiljeno pikajo, da je nemogoče zaspati, in piki povzročajo mnogokrat hudo mrzlico.

Naši misijonarji so proti jutru odrinili naprej po reki, ker so hoteli na vsak način priti do kraja, kjer sta storila mučeniško smrt naša misijonarja. Obstali so na otoku, pa radi komarjev in nadležnih pikov vseh vrst obadov niso mogli zaspati. Obraniš se jih samo, ako zanetiš ogenj, nanj namečeš gnilega lesa ali svežega listja in greš v ta gosti dim, kjer pa spet ni mogoče vztrajati, ker bi se lahko zadušil. Tako je muka strašna in ob teh pikih ne zaspiš četudi si na smrt zmučen. Misijonarji so se na vso moč otepali komarjev, a spati niso mogli. Šele ko je proti jutru zapihal hladnejši veter, so komarji odleteli in takrat so si privoščili malo spanja, kolikor je bilo še mogoče, dokler vroče sonce ni vstalo.

Ko so se prebudili, je bilo jutro — nedelja, 4. avgusta. Postavili so oltarček, na katerem sta mučenca zadnjikrat maševala, opravili so sveto daritev in se priporočili Bogu na poti, ki jih pelje v negotovost.

Poleg treh salezijancev in še treh drugih oseb za postrežbo, je voditelj odprave vzel s sabo tudi še starega svojega znanca Karahasa, ki je že po svoji naravi v vednem stiku s naravo, kaj občutljiv za vsak pojav. Čute imajo ti ljudje jako dobro razvite.

Po opravljeni sv. maši so se odpravili na nadaljnjo pot med čarobnimi bregovi reke das Mortes. Ko so že dalj časa pluli po reki, so zagledali na bregu primerno zatočišče v senci košatih dreves. Ker je ura šla proti poldnevu, je kuhar začel pripravljati za skromno kosilo. V prijetni senci so polegli in zadremali, saj prejšnjo noč niso mogli zatisniti očesa.

Ogenj v gozdu

Kar namah, kakor bi ga nekaj pičilo, skoči Karahas pokoncu, nosnice mu poljejo... nekaj je zavohal. Ozira se okrog, zagleda se v obzorje, nepremično zre, potem pa s pridruženim glasom nekaj pove in kaže v ono stran reke in jeclja: „Tam — ogenj... divjaki... Čavantes so tam... dim... da, ogenj... opazili so nas.“

Vsi so zapičili oči tja, kamor je kazal Karahas, in v resnici so videli lahek dim, ki se je dvigal iznad gozda. „To je znak, tó je znak,“ je ponavljal zdaj in zdaj sin pragozdov.

(Nadaljevanje prihodnjic).

Demantni jubilej salezijanskega dela v Argentini

Lansko leto je preteklo 60 let, kar so prišli prvi salezijanci v Južno Ameriko, v Argentino, namenjeni v misijone. V šestdesetih letih se je salezijansko delo neverjetno razširilo in silno razmahnilo. Obsega štiri inspektorije s 77 zavodi ter misijon v Pampi z 11 središči. Hčere Marije Pomočnice imajo 2 inspektoriji in 34 zavodov.

Slovesnost bi se morala že lanskega novembra vršiti, pa so čakali zastopnikov glavnega predstojnika iz Turina. Vrhovni predstojnik je poslal tri svoje zastopnike, člane vrhovnega kapitlja, med njimi tudi našega nekdanjega inspektorja g. Petra Tironeja.

Zlasti dva znamenita govornika sta proslavljala salezijansko delo in uspehe v argentinski republiki, namreč škof iz Santiago (Čile) in rektor vseučilišča v Buenos Aires, Vincencij Gallo. Poveličevala sta don Boska, njegove misijone in salezijanski vzgojni način, ki se je izkazal tudi v Argentini za tako uspešnega in je popolnoma dosegel svoj namen.

Salezijanski gojenci in gojenke Hčera Marije Pomočnice so deklamirali in izvajali razne zanimive točke pri slovesni akademiji ter simbolične slike.

Govor škofa iz Santiaga, mons. Rodrigueza y Olmos je bil prekrasen. Rekel je, da je delo, ki so ga salezijanci izvršili v 60 letih tako lepo in vzvišeno, da bi bilo vredno pesniškega talenta, ki bi v sijajni pesnitvi naslikal vse, kar se je zgodilo. Toliko sile so vložili don Boskovi sinovi v premnogotero delo, pokazali toliko energije v premagovanju težav, ki jih je bilo na vsakem koraku dovolj, da do uspehov niso mogli drugače kot z najčistejšim idealizmom odrešenja, ki so ga za vsako ceno hoteli nesti najbolj zapuščenim pa tudi najbolj divjim narodom.

Ko so salezijanci prišli v Argentino, je bilo zadnje civilizirano mesto na jugu Bahia Blanka, s kakih 1000 prebivalci. To je bila zadnja trdnjava civilizacije, onstran nje se je že razprostirala nepregledna puščava, koder je pihal le veter iz Pame in prinašal peščen prah v civilizirane kraje. Tam za puščavo pa so rastle nepregledni gozdovi, kamor še ni stopila nobena človeška noga. Po teh lesovih in ob krajih puščav so se skrivali divji sinovi, ki niso nikogar pustili k sebi. Toda

tam dalje za lesovi je bil kakor zemeljski raj, poln prirodne krasote, ob Kordiljeri, kjer se zdi, da se je vsa lepota zlila v ta jezera. Krog in krog zeleni gozdovi najlepših dreves, nad njimi tu in tam pa so so kakor ogromne goreče baklje vulkanov svetile v jasno noč. Še više gori pa so skladi silnih gora, pokritih z večnim snegom in ledom. Vsa ta lepota pa je strnjena skoraj na istem kraju v vseh mogočih menjajočih se barvah.

Sredi te lepote pa prebiva divjak, ki je zagnal hreščeči krik kakor zver, ako se mu je kdo bližal. Živel pa so ti ljudje od ropa in bojev, saj so neprestano bili v boju med sabo, samo v eni stvari so si bili edini, v tej namreč, da so odločno odklanjali vsako civilizacijo.

Kristusovi apostoli so prispeli celo tja do jezera Nahuel-Huapi pod Kordiljero, a so jih divjaki napadli in njih kri je oškropila oltar in spet so zavladale divje razmere med rodovi.

Don Boskove sanje

Don Bosko je sanjal o misijonih in videl pokrajine, kamor naj pošlje svoje sinove. Natanko je napovedal, kako se je in se bo njegovim misijonarjem godilo med divjaki. Povedal je tudi, kakšne naravne zaklade krije ta zemlja, kar se je potem tudi izkazalo. Videl je, kako grede železnice celo tja dol daleč do Magelanske ožine, videl svetišča, cvetoča mesta, znad njih pa se dvigajo cerkve in stolpi s križi na vrhu.

Zgodovina salezijanskih misijonov nam podrobno opisuje, kako so don Boskovi misijonarji prodirali vedno globlje v kraj, pridobivali najprej mladino, jo umeščali v zavodih in učili ter v kratkem času civilizirali, da se je Buenos Aires začudil, ko so prišli rdečebavni Indijanci, sinovi puščav in step, in priredili koncert v civiliziranem mestu.

Misijonarji so jih naučili rokodelstva in raznih strok v svojih rokodelskih in strokovnih šolah. Celotiskarne so med njimi ustanovili. Naučili so jih obdelovati polje ter gojiti živinorejo, ki je postala eden izmed glavnih dohodkov ter bogastvo kraja.

Naučili so jih ljubiti domovino in prepevati narodno himno ter se zgrinjati pod domačo zastavo.

Blagoslovljeni misijoni

Kristusovega misijonarja ne zadrži nobena ovira. Ni vprašal, kako je v Pampi, ni gledal na skoro nepremagljive težave ob prehodu rek in puščav in pragozdov, ampak je oprezno prodiral naprej z vso odločnostjo in šel iskat izgubljenih duš, da bi se res ne pogubile, ki jih je odrešila dragocena Kristusova kri. Koliko so prehodili naši prvi misijonarji, kakor mons. Kaljero, g. Milanesio! Kardinal Kaljero je še kot misijonar prepotoval nekajkrat vso pokrajino vzdolž in počez, od Pampe tja dol do Magellanes, kjer je že tako skoraj konec sveta. Kristus je naročil apostolom, naj gredo učiti vse narode do krajev sveta. Salezijanski misijonarji so njegovo besedo dobesedno spolnili, ker so prodrli na jugu Amerike prav do krajev, kjer je prebivala še lakšna človeška duša. Gospod Milanesio je sedemindvajsekrat na konju prejezdil vse vrhove nebotičnih And in v osemnajstih letih svojega apostolata je prepotoval 65.270 km.

Kako jih je pa Indijanec sprejel? V začetku je bilo pač treba truda in vse obzirnosti, toda polagoma je sprevidel divjine sin, da mu misijonar v resnici prinaša srečo in da mu le dobro hoče, zato ga je vzljubil z vso prirodno silo srca. G. Milanesio so imenovali Indijanci „Očeta Indijancev“. Stari očanci še zdaj pripovedujejo svojim vnukom in pravnukom o misijonarjih, kako so prišli k njim, kako so jim pomagali v revščini, kako so jih učili in branili pred napadi ali pred izkoriščanjem brezvestnega glavarja rodu.

To delo salezijanskih misijonarjev je bilo delo duhovnega odrešenja za te kraje. Kako vse drugače je sodil angleški naravoslovec Darwin o teh ljudeh! Rekel je, da so to ljudje najbolj zavržene pasme na svetu, ki se malo loči od živali. — Kaj pa je katoliški misijonar napravil iz teh ljudi? Zacvetelo je tako lepo duhovno življenje, da so deviške duše kakor lilije na cvetni livadi začele rasti v tej deželi. Kakšna plemenita ljubezen je zagorela v teh srcih, ki so se naravoslovcu zdela divja! Dokazala je Marija Alojzija Ona, ki je na vsak način hotela k don Bosku, da se mu osebno zahvali za misijonarje in za sveto vero, ki so jo ti prinesli njenim bratom in sestram. Prišla je po dolgem potovanju v Turin, padla pred svojega duhovnega očeta in se mu tako iskreno zahvaljevala, da se don Bosko ni

mogel vzdržati solz in je od ginjenja zajokal.

Kaj pa drug cvet Patagonije, Marija Pacifika, ki je sedemletna z moledovanjem izprosila od misijonarjev, da so jo pripustili k svetemu obhajilu, a premajhno je bilo njeno srce za veliko ljubezen, ter je kmalu po prejemu sv. obhajila v objemu svojega nebeškega Zenina izdihnila deviško dušo. In Rajmund Diaz, ki se je odlikoval po kristalno čistem značaju! Ves njegov rod ga je globoko spoštoval in ljubil, od Marije pa je dobil obvestilo, da ga hoče za svoj praznik Brezmadežnega spočetja imeti pri sebi v nebesih. Na njen praznik je umrl!

Gospodar Pampe, kacik Namunkura, je iz svojega pregnanstva že kot 86 letni starček poslal na vse strani iskat misijonarja Kaljera, naj bi prišel in vsej njegovi družini podelil sveti krst. Kakšen vtis je moral napraviti misijonar in obred sv. krsta na družino, se da sklepati iz tega, da je celo njegov, kacikov sin, sklenil posvetiti se duhovskemu stanu in postati misijonar, a ga je že kot bogoslovca pobrala smrt. (Na kipu, ki je v cerkvi sv. Petra v Rimu in ki predstavlja don Boska z dvema mladeničema, je upodobljen tudi ta sin Pampe.

Dobrodelnost in civilizacija

Najuspešnejši način pridobivanja za versko prepričanje je dobrodelnost. Salezijanski misijonarji so med Indijanci ustanovili bolnice in ambulante, kjer so jih zdravili. Misijonar Evazij Garrone je bil znan kot izboren in izreden zdravnik, mož zlatega srca!

Napredek je pospešil tudi brzovjav, ki je zvezal oddaljene kraje s središčem. Tkalska obrt je natkala ljudem primerne obleke. Električna luč je posvetila v nastajajočih vaseh, gradile so se ceste, reke so postale plovne. Preiskal jih je nepozabni raziskovalec — salezijanski misijonar Fanjano.

Globoka dolina reke Rio Negro je postala cvetoč vrt, ki je dajala in daje prebivalcem obilo živeža in zaslužka. Vsa umetnost pa je bila v tem, kako bi jo namakali. Koliko truda si je prizadejal misijonar Stefenelli, ko je spoznal po skrbnem preiskovanju zemlje, da bi bila silno rodovitna, ko bi se dala namakati. Najprej je zgradil kanal ter po njem napeljal vodo iz reke. Izkušnja pa ga je izučila, da je to vse premalo; pridelki ne

Trnava, ČSR: Mo-
gočno poslopje on-
dotnega konvikta,
ki ga je izročil sa-
lezijancem škof dr.
Pavel Jantausch.

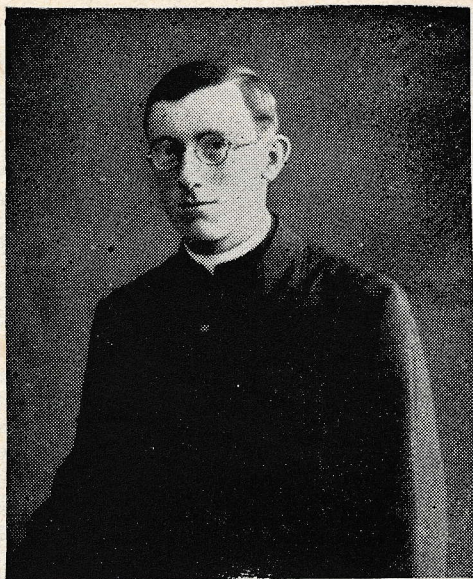
morejo uspevati ob nezadostni vodi. Omi-
slil je potrebno napravo — motorno čr-
palko, s katero bi dobival zadosti vode
iz reke. Največja težava je bila, kako
spraviti aparat v dotični kraj. Sredstev
za prevoz ni bilo, zato si je pomagal, ka-
kor si je mogel. Vpregel je tri pare
volov, spravil na voz vso napravo ter se
spustil na mesec dolgo trajajočo pot. Sam
se je usedel na svoro in šlo je prav po-
časi skozi daljave. Ko pa je srečno pri-
spjel s svojim motorjem in črpalko na
mesto, mu je ta dajala 300.000 litrov na
uro. Prej puščobni kraj je misijonar spre-
menil v prekrasen vrt.

Znanstveno delo

Misijonarji so s svojimi opisi in znan-
stvenimi deli obudili zanimanje za dotlej
nepoznane kraje. Opisali so rastlinstvo,
živalstvo, kraj, prebivalce, njih navade,
določili meje kraju, ki še niso bile dolo-
čene.

Tvegali so mnogokrat svoje življenje,
ko so hodili nad prepadi in po strminah
za ovčicami, ki so jih želeli pripeljati k
dobremu Pastirju.

Priznani prirodoslovec salezijanec De
Agostini je še pred par leti prehodil
Ognjeno zemljo, prelezal hribe in nedo-

*Klerik Ivan Cigan,
ki je letos odšel v misijone v Indijo.*

stopne kraje ter jih popisal v prezanimivi knjigi, ki so jo prevedli že v francoščino, v angleščino in italijanščino.

Nekateri misijonarji so dodobra poučili razne rodove ter jih opisali v posameznih dragocenih knjigah.

Nekaj posebnega, izrednega na svetu sploh pa so muzeji v Punta Arenas, v Fortin Mercedes v Patagoniji. V njih je zbrano živalstvo, rastlinstvo, rude Patagonije in narodno blago.

Najbolj pa so se proslavili v znanstvenem svetu z zvezdarnami in vremenskimi opazovalnicami, ki so jih postavili vse polno po novi deželi. Mednarodni odbor za vremenoslovje je na sestanku v Benetkah l. 1881. ugotovil, da bi bilo najprimerneje postaviti opazovalnice na najbolj južnih krajih države, kar bi imelo za znanstvena dognanja neprecenljivo vrednost. Salezijanci so sprejeli to misel in jo uresničili ter postavili v Punta Arenas opazovalnico, ki je ena najvažnejših na svetu sploh.

Hčere Marije Pomočnice

Zgodovina vsakega misijona, kamor so prišli don Boskovi sinovi, je sijajna. Toda, ko se bo pisala zgodovina ali opevalo delo misijonarjev, tedaj bo v tej vzvišeni pesmi našla najnežnejše mesto misijonarka — Hčerka Marije Pomočnice. Te so

šle za krvavimi sledovi svojih bratov misijonarjev, bratov in Kristusu in v don Bosku, ter so delovale med ženskim svetom ter ga dvigale k civilizaciji iz nizkotnih pojmov barbarskih narodov. Poplemenitile so ženski svet ter ga naučile delati, delo pa oplemenjuje človeka. Zato pa so vzklike lilije v tej puščavi in deviška dekleta kakor rimska Nežica in Cecilija iz časov katakomb, in nedolžni otroci, da bi zaslužili božje roke, ki bi jih gladila in milovala, kakor jih je nekdam tam v Judeji, ko je Jezus klical apostolom: „Pustite male k meni!“

Vsestransko delo

Toda ne samo v Patagoniji, ampak po vsej Argentini so razsejani salezijanski zavodi, kjer don Boskovi sinovi neumorno delujejo kot v prvih časih don Bosko med mladino. V republiki Argentini imajo skupno 111 zavodov, in sicer 77 salezijanci, 34 pa hčere Marije Pomočnice. Število gojencev v tekočem letu je doseglo 24.855, gojenk pa 16.059. To je armada, prepovena z don Boskovim duhom, ki bo kakor kvas za ves kraj. Tako število mora prekvasiti deželo z načeli, ki jih je začrpnilo v don Boskovih zavodih.

V desetih zavodih salezijanci poučujejo v gimnazijah kot redni profesorji. Te gimnazije so državnim popolnoma enakovredne, saj imajo izprašane profesorje in doktorje. Zato pa prav ti zavodi tako cveto in so vzor svetnim gimnazijam.

Kar se pa v šoli ne more doseči, ali ako celo do nje ni mogoče, pa store izven šole z različnimi mladinskimi društvi, s tiskarnami, v katerih neprestano gredo stroji in naravnost bruhaajo knjige, knjižice, liste in lističe, ki razširjajo katoliško misel in katoliška načela.

Kjer pa tudi tiskarne ne bi mogle do živega narodu, pa to store oratoriji, v katerih se mladina pridobi za lepo življenje. „Obsedite mesta“ je naročal don Bosko. Mesto je kakor trdnjava, varjo salezijanci ne gredo najrajši, ampak v predmestja in tam pozidajo svoje prve trdnjave. Predmestja so pa tudi vselej najbolj potrebna nege, ker so po navadi najbolj zapuščena in izpostavljena raznim nepoklicanim agentom in agitatorjem, ki hočejo speljati delavske mase v komunistični tabor ter jih pognati proti državnemu redu in proti Cerkvi. Tu je prav pristno salezijansko polje. Koliko predmestij so že rešili in jih oteli socializmu

in komunizmu! To mladino uče spoštovati oblast ter jo izobrazujejo s prosvetnim delom.

Kristusa nazaj

V današnjih zmedenih dneh človeštvo za nečem hrepeni, da samo mnogokrat ne ve, za čem. Pa mu le Kristusa manjka, manjka mu božjega, duhovnega življenja.

Kristus pa se vrača, da otme svoje ljudstvo, ki se mu smili, duhovne in materialne revščine. Saj ni mogoče, da bi ta revščina in klenci ne prebili oblakov in ne ganili usmiljenega Boga.

Le apostolov je treba, da Kristusa uvedejo spet med narode. Taki apostoli so don Boskovi sinovi z vso njegovo ljubeznijo, ki ne pozna nobenih mej in ne dela razločka med nobenim narodom, ne med revnim ne med bogatim.“

S temi besedami je škof zaključil svoj slavospev salezijanskemu delu v Argentini.

15.000 mladine v obhodu

Sijajen je bil popoldne obhod po mestu, v katerem je šlo 15.000 salezijanske mladine po glavnih ulicah Buenos Airesa mimo vladne palače in mimo nadškofijske palače. Množica jih je navdušeno pozdravljala, saj je bil to zmagoslavni pohod don Boskovih gojencev. Deset misijonarjev je l. 1875. prišlo v Argentino, danes po šestdesetih letih pa taka množica duhovnih sinov!

Na balkonu vladne palače so stali predsednik republike gen. Justo in njegova gospa, notranji minister, minister prosvete, pravosodni minister, Guverner Čubuta, rektor vseučilišča in vrsta škofov in nadškofov ter odličnih osebnosti iz Buenos Airesa in drugih argentinskih krajev. Z navdušenjem so pozdravljali zastopnike salezijanske družbe, ki so se udeležili slavnosti 60 letnice, katero so organizirali iz večine bivši salezijanski gojenci sami.

Kronanje kipa Marije Pom.

Kot zaključek in višek vseh slavnosti je bil ganljiv obred kronanja Marije Pomočnice. S tem dejanjem so salezijanci hoteli dopovedati, da je vse delo, ki so ga izvršili don Boskovi misijonarji, vodila in blagoslavljal Marija Pomočnica, ki je poklicala don Boska na delo in mu tudi odkazala kot prvo misijonsko polje prav te kraje Argentine.

Vse te slovesnosti pa so dale novega zagona za nadaljevanje uspešnega dela v blagor domovine in argentinske mladine.

Sangraduro (Matto Grosso)

Petindvajset let je, kar delujejo sestre v tukajšnjih misijonih.

Petindvajset let! To je brž povedano, toda koliko žrtev je nagradenih v teh letih, zlasti v začetkih misijona; znane so samo Gospodu, kdo drugi bi vedel za nje, saj so skrite v samotnih gozdovih!

Na Vnebovzetje je minulo 25 let, kar so prišle Hčere Marije Pomočnice v te kraje misijonarit. Njihova delavnost se je brž razvila v prid Bororosov pa tudi civiliziranih. Nastala je prava oaza — zelenica v tej puščavi. Malčki Bororos so našli v sestrah dobre mamice, ki so skrbele za nje prav po materinsko, odrasli so dobili dobro besedo pa tudi zdravilo za bolno telo. Potem so sestre začele hoditi od kočice do kočice s škatljo zdravil ter pomagale zdraviti telesa in duše. Deklice se učijo v njih zavetiščih zlasti domačega gospodinjstva. Bororos „dobre sestre“ močno spoštujejo. Zvečer ko greš mimo,lišiš molitev iz naselja, in petje se razlega iz njega, ko ugaša dan.

Pisma misijonarjev

Junnanfu, 4. XI. 1936.

Prečastiti gospod predstojnik!

Ze pred osmimi tedni je odpotoval g. Kerec v Hongkong in Makao. Vožnja je v tem letnem času zelo neprijetna posebno po morju, ker sedaj divjajo silni tajfuni (hudi vetrovi), ki večkrat ladje po cele dneve premetavajo po morsk gladini sem ter tja. Morski bolezn, ki jo je g. Kerec prestajal, se je pridružila še huda dvojna pljučnica in so ga v Hong-kongu takoj prepeljali v francosko bolnico. Njegovo stanje je bilo zelo nevarno, vendar se je že deloma zboljšalo, kajti dobre misijonske sestre so storile vse, da ga ohranijo pri življenju. Dobrim sotrudnikom in sotrudnicam ga toplo priporočam v molitev. — Ljubi Bog nam vedno pošilja težave. V juliju sem tuđ jaz zbolel na tifusu. Vedno so mi pravili, da naj ne

prijem vode, ker je nezdrava. Jaz se pa kar nisem mogel privaditi na prekuhano vodo in na grenki čaj, zato me je pa Bog kaznoval, meni in drugim v svarilo.

Ko sem nekoliko okreval, me je povabil neki francoski misijonar na odpočitek. Samo nekaj črtic iz tega potovanja. Škof mi je posodil svojega konjička in spremljevalca Lifučana. Krenila sva najprej mimo sosedove hiše. Že pred mescem je umrl sosed, pa ga imajo še vedno v zaprti krsti doma. Prav neprijeten duh se čuti iz hiše. Na vratih vise beli trakovi z napisi. Ta dan so zopet poklicali bonce, ki tolčejo na svoje bobne, češ, da tako odganjajo hudiče. Skozi vrata sem opazil tudi najete ženske v belih raševinastih oblačilih, ki so jokale. Tudi to njihovo jokanje se vrši po določenih pravilih. Začeti in nehati jokati smejo le na dano znamenje, potem se pa lahko smejejo ali klepetajo. — Na oknu so viseli štirje kozji parklji in klobuk umrlega.

Nato sva krenila po raznih ozkih ulicah na tržišče, ki je zares ogromno. Ne bom vam opisoval vsega, omenim le, da je bila silna množina suhega svinjskega mesa. Meso najprej na zraku nekoliko posuše, potem pa na njem po par mesecev leže, šele tedaj, tako pravijo, ima dober okus. — Prav tako kot nekdanj divji Huni. — Tudi cele košare starih jaje je na prodaj. Posebna slaščica so tudi ščurki in riževi črvi. — Prodajajo tudi riževo vino, ki ima zelo veliko alkohola, po okusu pa je precej podobno žganju. — Promet je zelo živahen. Dvokolesniki, nosači, karavane konj in mul, prodajalci in kramarice ter kupovalci: vse vprek kriči in se preriva sem in tja. Tudi jaz sem moral stopiti s konja. Prišli smo do severnih vrat. Res, prava kitajska umetnina! Grozni zmaji se vijejo po stebrih navzgor. —

Prekoračila sva mestni jarek, nato pa jezdila pod visokimi eukaliptičnimi drevesi, dokler se nama ni odprla široka ravan. Kakor daleč seže oko, se je videlo v lahnem vetričku gibajoče se morje riževih bilk. Le tu in tam so se vlekli črne vodoravne črte večjih in manjših kanalov. Res krasen pogled! — Tu in tam sva srečavala delavke, ki so plele riž; prav nevšečno delo je to, kajti stati morajo v vodi. Tudi moj spremljevalec Lifučan si je hlače zavihal, saj je tudi pot bila blatna in deloma pod vodo. Prišli smo

v vas. Pri bližnji gostilni naročim čaj in riž. Kmalu se zbere vse polno radovednežev. „Mlad je,“ pravijo, „pa že ima brado, pa nekam čudna je; — bolj na rjavo vleče.“ Kmalu pa sem opazil nekoga, ki so mu oči švigale sem in tja. Bil je prodajalec raznih zdravil. Taki ljudje najprej navadno govorijo proti „tujim hudičem“, ker je to za Kitajca zelo zanimivo, potem pa začno hvaliti svoja zdravila. — Lifučan mi šepetne: „Plačaj hitro in pojdiva!“ Še pravočasno sem spodbodel konja in izginil, kajti trgovec je že kazal pesti za menoj in ščuval ljudi proti tujemu hudiču. —

Dospela sva v lepo dolinico. Na levi in desni je polno grobov. Tu in tam sva zagledala še nepokopano krsto. Zgovorni Lifučan mi takoj razloži, da imajo na domu umrlega gotovo nereda ali prepire in da po poganskih šegah ne smejo prej pokopati, dokler duh umrlega ne uredi vse razmere. Tako ostane večasih tudi po eno leto nepokopan. — Ob krsti je vedno tudi skodelica riža in drugih jedil. — Proti večeru sva že dospela na cilj. — Pogani so imeli neki poseben praznik, zato je skoraj pred vsako hišo gorel majhen ogenj in družinski oče je z vso družino delal pred ognjem razne poklone in molitve k hudiču. — Veselo sva se pozdravila z dobrim misijonarjem; takoj nato pa sem obiskal Jezusa. Zahvalil sem ga prav posebno za milost svete vere, pa ga obenem prosil, naj s svojo milostjo posveti tudi v srca tolikih duš, ki so še vklejnene v verige hudobnega duha.

Po skoraj tritedenskem odpočitku sem se zopet vrnil, da uredim vse potrebno za začetek novega šolskega leta. Gojenec se je prigrisalo toliko, da smo jih morali skupaj 40 odsloviti, ker imamo premalo prostora. Res, nujno potrebna je nova stavba, ki že lepo napreduje. Stavbo pa rastejo tudi dolgovi in pa nove neprilike. Zato pa prosim, da se pri svojih prihrankih spomnite tudi g. Kereca in njegove stavbe.

Vsem sodrudnikom in sotrudnicam želim tudi vesele praznike in srečno novo leto.

V Kristusu vdani

Majcen Andrej,
sal. misijonar.

Iz naših zavodov

Rakovnik

V našem zavodu na Rakovniku je kator v panju. Ne samo, da je živo in glasno in da nas je mnogo, ampak tudi zato, ker je dela na pretek. Mnogo oddelkov je, vsak prebivalec svoje vrši in vse se lepo ujema v eni celoti. Samo malo pojdi z mano po zavodu, pa boš marsikaj videl. Najprej stopiva v obširne prostore novega zavoda v prvem nadstropju! Velika dvorana, svetla in zračna. V njej je sklonjenih nad knjigami sto dijakov nižješolcev. Koliko učenja, koliko truda, koliko premagovanja! Tam na koncu hodnika je polokrogla dvorana v samih oknih, da je svetlo kot zunaj, tam so višješolci; ti imajo že resnejše studije in debelejšje knjige pred sabo, pa tudi sami so resnejši, ker se že bolj zavedajo, da življenje ni praznik in da bo mnogo zahtevalo od njih, zlasti dandanes in v bodočnosti.

Ko sva že pri dijakih, pa stopiva še više. V prostorni sobani je 40 bogoslovcev. Tu gre pa že čisto zares; bogoslovje je pač najresnejši studij. Nekateri bodo že letos morali na delo in bodo posvečeni v duhovnike, drugi drugo leto in tako naprej.

Zdaj pa pojdiva čisto dol v pritličje novega zavoda. Tam na koncu v polokrogli dvorani je nameščena tiskarna, ki je v obratu dan za dnem, neprestano. Iz nje gre toliko dobrega čtiva, vse za procvit katoliške misli in v blagor duš. Zraven v lepi dvorani je nameščena knjigovoznica, kjer šivajo, obrezujejo in zgibajo pole ter odpošljajo našim sotrudnikom in sotrudnicam ter naročnikom. V drugi sobici najdemo našega pomočnika samega, ki izdeluje klišeje. Vse doma! Pa tudi nariše sam naslovne strani „Knjižic“ in še marsikaj drugega zna.

Vidite torej, da je vse polno življenja, čeprav sva samo površno pogledala po sobah in dvoranah. Prav kakor je hotel don Bosko: „delajte, delajte!“, je ponavljal. „Naš sovražnik je na delu, zato bi bil dvakrat greh, ko bi spali.“

Naša mladina, naš oratorij je pa svet zase, pa vendar spada k zavodu. Vsako nedeljo je predstava v gledališču, zdaj taka zdaj drugačna, biti pa mora! Prazniki so nam še posebno lepa prilika za to.

8. novembra smo obhajali god gospoda

ravnatelja. Uprizorili so tridejansko opereto: „Kneževič iz Trebizonde“.

Bilo je navzočih nekaj gospodov profesorjev in eden izmed njih, ki je sam odličen vzgojitelj in glasbenik, takole piše v Slovencu 17. nov. 1936.:

Kneževič iz Trebizonde na Rakovniku

„Zadnjo nedeljo so obhajali na Rakovniku lep hišni praznik — godovanje hišnega očeta in gospodarja zavodovega, ravnatelja dr. Volčiča. Po zavodih tak praznik kaj pomeni, posebno se veselo razpoloženje in slavnostna živahnost pokaže v tako številni družini, kot jo ima zbrano Rakovnik: na 40 bogoslovcev in blizu 300 dijakov. Ta slovesna razgibanost se je začela z večerno podoknico v soboto in s slovesno sv. mašo v nedeljo. Seveda ima ob taki priliki glavno nalogo pevski zbor, podprt z orkestrom, če ga imajo. Rakovnik ima vse to.

Že pri sv. maši je presenetil močan mešani zbor dijakov in bogoslovcev — nad sto grl — z Griesbacherjevo latinsko mašo. Kdor sliši tako barvito deško petje, ki kar prekipeva svežosti in kar izžareva neizmerne ljubezni do lepega petja, tistemu se ušesa razvadijo in ne bo več popolnoma srečen ob ženskih glasovih. So pa v resnici krasno peli: čul si vse mogoče sveže barve, kot jih vidiš spomladi v gozdu, kjer je pomešano v vseh barvah sveže zelenje. In čudo, s kako lahkoto so odpeli dečki vse višine. Da res, nad lepim deškim petjem je samo še — angelsko v nebesih. Pa jadikujemo, da mladina nima več smisla za petje, da se odnika umetnosti in sili k žogi. Vse to ni res. Mladino je treba — pridobiti za petje, v tem je vsa umetnost in vsa spretnost. Zdi se mi, da so, kakor je v zgodovini to vedno bilo tako, zavodi z urejeno vzgojo mladine, postavljeno na večnostne principe sv. vere, zopet varno zavetišče umetnosti. Tja se bo umaknila zopet umetnost pred razbrzdanim svetnim dirindajem.

In kogar ni dosti ganilo petje v prostori cerkvi, je moral pa kloniti glavo zvečer, ko so odpeli mali pevci v samospelih, dvospelih, trispelih in v zboru celo opereto, ki jo je zelo spretno po tujem originalu priredil za novi zbor dr. Gržinič. Vse je bilo od scenerije, obleke, preko obče režije do zadnjega akorda tako zaokroženo in skrbno pripravljeno, da je teklo vse brez najmanjšega zadržka tako gladko, kot ni videti in ne slišati zlepa kje na poklicnih odrih. Človek se

Milosti Marije Pomočnice

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom., ker mi je izkazala veliko milost. Bila sem že dalj časa hudo bolna; 4krat sem se že morala podvreči operaciji, a zdravja nisem zadobila. Zdravniki sami so rekli, da bom le težko kedaj zdrava. Tedaj mi je poverjenik sotrudništva priporočil, naj se obrnem k Mariji Pom. na Rakovnik, naj opravljam devetdnevnicu Njej v čast in isto naročim tudi v njenem svetišču. Slorila sem to z vsem zaupanjem in glej, kmalu se mi je obrnilo na bolje in zdaj sem že popolnoma zdrava. Hočem postati zvesta sotrudnica in bom vedno hvaležna Mariji Pomočnici!

Terniče, Št. Janž na Dol. *Premzel Marija.*

Tisočera hvala Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali Tereziki za uslišanje moje prošnje. Zelo me je bolela glava, da mi ni bilo več prestati. Obrnila sem se na Rakovnik in mi je bilo kmalu bolje. Mesca julija me pa je hrbet tako hudo bolel, da se še premakniti nisem mogla. Zopet sem se zatekla k Mariji in glej, v enem tednu sem popolnoma ozdravela. Pa ne samo v telesnih potrebah, ampak tudi v dušnih stiskah mi je Marija pomagala.

Šmarca pri Kamniku. *Žebovc Marija.*

Iskrena zahvala Mariji Pom. in sv. don Bosku za milostno pomoč v neštevilnih stiskah in nadlogah. Marija še nikdar ni zavrgla moje prošnje. Posebno se ji zahvaljujem za zdravje.

Sela pri Kamniku. *Slapar Marija.*

Večkrat sem bila v stiski in žalosti in sem se z velikim zaupanjem zatekla k Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku, ter sem jima obljubila zahvalo v Vestniku. Bila sem uslišana, zato s hvaležnim srcem izpolnjujem obljubo.

Blanca. *Neimenovana.*

Podpisana sem imela raka na obeh nogah. V goreči molitvi in s srčnim zaupanjem sem se obrnila do Marije Pom. in sv. Janeza Boska na Rakovniku za pomoč.

Poslala sem v ta namen tudi za sv. mašo. Kmalu so me obvestili, da so sv. mašo opravili. Obenem sem prejela podobico sv. Tadeja z dostavkom, naj se tudi njemu priporočim. Storila sem tako in glej, čez nekaj dni sta bili nogi zdravi. Zato sem iz srca hvaležna Mariji Pom. in imenovanim svetnikoma za izredno pomoč ter jim izrekam javno zahvalo.

Št. Gotard, Trojane. *Štrban Marija.*

Noga me je hudo bolela, da nisem mogla več iz postelje vstati. Vsa zdravila mi niso nič pomagala. Začela sem devetdnevnicu k Mariji Pom. in sv. don Bosku ter sem jima obljubila zlato srce v dar. Bila sem uslišana. Stotera hvala Mariji in don Bosku.

Brežice. *M. K.*

Čern Peter se zahvaljuje Mariji Pom. in presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo.

Mariji Pom. in sv. don Bosku se še zahvaljujejo: Puč Ana, Podkraj, Col pri Vipavi za milostno uslišanje v zamotani zadevi. — *K. M.*, Cerklje pri Kranju, za dvakrat uslišano prošnjo. — *R. J.*, Hinje, za ozdravljenje bolne noge brez zdravniške pomoči. — *Neimenovana, Z.*, za večkratno uslišanje v bolezni. — *Zorko Ana*, Celje, za ozdravljenje neke osebe. — *Domanjko Lizika*, Ptuj, za uslišanje prošnje. — *Novak Frančiška*, Ljubljana, za ozdravljenje noge. — *Sešerko Jakob*, Sv. Jurij ob Ščavnici, za ozdravljenje brez operacije. — *M. G.*, Vodice, za ozdravljenje nevarne rane na nogi. — *M. F.*, Jeruzalem, Ivanjkovec, za uslišanje v važni zadevi. — *Kavčič Marija*, Zirovski vrh, za ozdravljenje. — *Lisec Anton* in *Jožefa*, Leskovec, za ozdravljenje bolne kravice. — *Š. F.*, Slov. Konjice, za uslišanje v družinskih zadevah.

Za prejeto zdravje se zahvaljujejo: Modic Helena, Stari trg pri Rakeku. — *Oset Cilka*, Vransko. — *Krmelj Marija*, Gabrke. — *Sovinc Marija*, Brod. — *Romih Jožefa*, Poklek, Blanca.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

Priloga Vestnika

Že dve leti izhaja priloga salezijanskega Vestnika, in sicer zanimivo življenje sv. Janeza Boska. Tistim, ki jo prebirajo, je komaj dočakati naslednje številke, tako jih zanima; je pač don Boskovo življenje, ki je tako pestro in tako lepo, da se bere kot najlepša povest. Mnogo sotrudnikov je prosilo za kakšno številko, ako se jim je slučajno kje izgubila, da bi imeli celotno delo, ko bo dovršeno. V resnici bo prav lepa knjiga in bo obsegala kakih 500 strani. Zato pa našim sotrudnikom prav toplo priporočamo, da posamezne številke skrbno hranijo, ker jih ni mogoče več dobiti.

Hvaležni boste sami sebi, da ste spravljali številko za številko. Izhajalo bo to delo še kake dve leti. Z žrtvami tiskamo in razpošiljamo to prilogo, pa bi radi, da bi don Boskovo življenje in njegove naprave čim bolj spoznali, saj so tako potrebne zlasti v današnjih časih, ko se vse trga za mladino. Nadejamo se, da se bo marsikateri sotrudnik kakor koli spomnil salezijanskih naprav ter nam pomagal pri hvaležnem delu. Nobena stvar ni važnejša kot krščanska vzgoja naše mladine.

Za naš Vestnik...

Ali vas smemo nekaj prositi? — Da bi prispevali za naš Vestnik. Po malem računano, nas vsaka številka s prilogo stane letno enega kovača. Vse stane. Pomislite, koliko gre samo papirja za 12.500 izvodov! Koliko dela: tiskarji, knjigovezi in odprema! Kriti moremo izdatke le s prispevki sotrudnikov, ker drugih virov za to nimamo. Vemo, da mnogi marsikatero leto ne morejo poravnati stroškov, zato bi pa bilo Bogu všečno delo, ako bi tisti, ki morejo, poslali kak dinar več, da bomo mogli nadaljevati s tem apostolstvom.

Priložili smo položnice, ki se jih, prosimo, poslužite in nam za novoletno darilo pošljite tistega kovača. Vam se ne bo mnogo poznalo, pač pa nam!

Ako ste že poslali za Vestnik, se pa poslužite položnice za kako drugo pošiljko, kakor za knjižice, razglednice, božične ali velikonočne, sv. maše, devetdnevne itd. Za vse vam bomo iskreno hvaležni. Brez vas in vašega sodelovanja, bi ne mogli storiti toliko dobrega proti zlu današnje dobe.

„Kuda to vodi?“

Krški škof in bivši profesor cerkvene zgodovine na ljubljanskem vseučilišču, dr. Josip Srebrnič je pregledal vse učbenike, ki se rabijo v naših šolah, ter z zgledi, ki jih v gornji knjižici našteva, pokazal, kakšnih zmožnih naukov se naša mladina uči, zlasti v učbenikih za zgodovino in narodoslovje. Mnogim je odprl oči, da nastopijo za čisto resnico, ki naj se je uči slovenska mladina. — Ta knjiga je pisana sicer v hrvaščini, pa je vendar lahko umljiva, zato bo posebno staršem prav prišla, da imajo tudi oni vpogled v knjige, ki jih rabijo njih otroci, saj jim ne sme biti vseeno, česa se oni uče.

Dobite jo tudi v naših knjigarnah. — Stane 10 Din.

Knjižice

Ali kaj berete naše „Knjižice?“ Koliko boste našli v njih za svojo versko izobrazbo in pobudo za pravo krščansko življenje, ki je postalo med nami katoličani tako površno in tako mlačno! „Knjižice“ imajo namen poživiti to življenje in spodbuditi k večji gorečnosti. Sedaj stopajo že v četrto leto. Doslej je šlo že nad 210.000 izvodov v slovenski svet. Koliko dobrega so že storile! Mnogo smo jih morali ponatisniti, ker so jih naravnost razgrabili. Vedno več dobivamo spodbud, zlasti od častite duhovščine, naj ne prenehamo s „Knjižicami“, ker so tako poljudne in tako primerne, da nič bolj. Vse bi še šlo, samo da jih ljudje še vse premalo poznajo, ker so še premalo razširjene. To pa je delo zlasti naših sotrudnic, posebno pospeševalk. Nekaj bomo storili mi, nekaj vi in ve, Bog bo dal blagoslov, storilo se bo mnogo dobrega, želi pa bomo vsi.

Duhovni koledarček

V vrsti „Knjižic“ je izšel 1. decembra tudi naš „Duhovni koledarček“. Vemo, da imate koledarjev tudi od drugod, toda naš je nekaj posebnega, kar drugi niso. Za vsak teden je primerna misel povzeta po evangeliju, ki služi za duhovno rast, za vodilo pri delu za katoliško in torej za našo stvar. — Stane samo en dinar, kdor jih pa naroči vsaj 10, jih dobi po 80 par, kakor „Knjižice“.

Naše razglednice

Kakor smo zadnjič naznanili, smo izdali 20 vrst razglednic za božič. Razglednice so zares tako lepe, da si jih lepših ni mogoče želeti. V kratkem jih je pošlo celih 15.000. Cena je nizka, samo po dinarju vsaka; kdor pa jih naroči vsaj 10, jih dobi po 80 par.

Za velikonočne praznike nameravamo izdati prav tako lepe umetniške razglednice, zato jih že vnaprej priporočamo, da spodrinemo neokusno židovsko robo, ki bi z njo hoteli nekrščanski ljudje zabrisati krščanski značaj naših najlepših praznikov.

„TRI BOŽIČNE PESMI“ dr. Gržinčiča. — Izšle so tri božične pesmi, ki o njih pravi veščak g. St. Premrl, da „so prav dobre in deloma tudi za bogoslužje primerne skladbe. Prva, precej moderna, je koncertna božična skladba; ostali dve bosta zelo dobro služili tako v cerkvi kakor tudi izven nje“.

Pri akademijah, božičnih prireditvah so te pesmi zelo porabne, dve pa tudi v cerkvi. Zlasti cerkveni sta jako pevni in zato bosta gotovo ugajali, tretja pa je bolj koncertnega značaja. — Založil salezijanski inspektorat, Ljubljana. Izvod treh pesmi stane 10 Din. Dobi se na Rakovniku, v Južoslov. knjigarni in Matični knjigarni.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA